

Kázání při limské liturgii Kongres IEF, Praha 2015

Andrés Valencia P.

Jz.24.13-15 Dal jsem vám zemi, na kterou jste nevyvalovali žádnou námahu, města, která jste nestavěli, ale sídlíte v nich, vinice a olivovníky, které jste nesázeli, a přece z nich jíte. Bojte se tedy Hospodina a sloužte mu bezvýhradně a věrně. Odstraňte božstva, kterým vaši otcové sloužili za řekou Eufratem a v Egyptě, a sloužte Hospodinu. Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, **vyvolejte si dnes, komu chcete sloužit**: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. **Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.**

1.Pt1.17-2.2 Jestliže `vzýváte jako Otce` toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v báni před ním žijte dny svého pozemského života. Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu. Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. Neboť `všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky` - to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu. Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení.

J.17.6-11,13-19 Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. V pravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven. Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my. (13) Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.

Vážení přátelé,

texty, které jsme slyšeli, může vnímat ve třech dějstvích, jako divadelní hru. A tak vás zvu k představě, že jsme v divadle - v divadle, které líčí život jako takový, ano, léčí naše životy. Nemyslím divadlo, v němž by šlo o pantomimu či o karikaturu životů, nýbrž o životní zkušenosti, o drama, které přináší sám život.

První dějství: Kniha Jozue nám ukazuje vše, co potřebujeme vědět. Ano, bylo nám dáno vše, vše dobré, ba to nejlepší. Vyvolá to dojem, že všechno je v pořádku, perfektní, nic víc nepotřebujeme, vše je připraveno, takže můžeme začít jednat. Ale při tom nám utíká jeden důležitý detail: Svoboda. V týž okamžik, kdy je vše připraveno, je nám dána svoboda jednat (hrát), jednat dobře, jednat špatně, úplně zapomínajíc scénář.

Jsme vedeni k volbě: respektovat Hospodina a sloužit dobře, věrně a s osobním nasazením, nebo sloužit cizím bohům, což se zdá snazším. Jozue nás vyzývá, abychom si zvolili, co chceme dělat, jak chceme jednat. Zve nás, abychom se nad sebou zastavili a zamyslili, abychom hledali nové cesty, abychom se rozhodli a spolu s ním převzali odpovědnost. Tedy: Dějství - scéna - akce.

A tak vstupujeme do *druhého dějství* hry: Zdá se, že jsme si nevedli moc dobře, avšak Petr nám dodává radost, že jsme byli zachráněni - zachráněni od volby cesty, která není cestou Pánovou. My, kdo jsme zde, chceme zvolit dobrou cestu, která vede k novému životu. Je to náročná cesta, cesta křesťanů, které milujeme a prosíme o jednotu mezi námi, protože jsme si ne zvolili cestu s pomíjejícími statky, jako je zlato či stříbro, ale cestu vykoupenou Kristovou krví, krví, která očisťuje, krví, která nebyla prolita nadarmo. A právě tak nebyla prolita nadarmo krev tolika pronásledovaných svědků - mučedníků, nazvaných papežem Františkem "mučedníky ekumenismu". Ony strašlivé události nás křesťany spojují, abychom je společně odsoudili. Tento ekumenismus mučedníků potvrzuje víru první církve, jak ji vyjádřil Tertulián: "Krev mučedníků je zárodkem (semenem) nových křesťanů": Aby nás spojila a také aby zahojila/vyléčila krvavé rány, jaké vidáme u tolika žen a mužů, kteří přicházejí do Evropy ve snaze o lepší život a místo léčení ran, se zdá, že je necháme vykrváčet; jako krev, kterou prolévají mnozí evropští spoluobčané, kteří přežijí svá zranění jen díky naší charitě a nikoli jako důsledek upřímného smyslu pro lidství, rovnost a důstojnost.

Milí přátelé, žijeme v době křesťanství a ekumenismu krve. Zdá se, že jsou to otázky "tohoto světa", o nichž mluví Ježíš v textu evangelisty Jana: "Jsou na tomto světě, ale svět je nenávidí." Jako křesťané musíme žít v naději, že krev mučedníků naší doby se jednoho dne stane semenem plné jednoty Kristova těla.

Tyto skutečnosti, drazí bratři, by nám měly pomoci vnitřní reflexi, jak připomíná ve svém listě apoštol Petr: Žít upřímné bratrství a vroucí lásku jako důsledek nového zrození z živého a věčného Božího slova. (*Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží - 1.Pt.1.22,23.*) A tak jsme vyzýváni odmítnout jakékoli pokrytectví, podvod či závist. Máme hledat čisté, nefalšované duchovní mléko; jím se máme živit a růst k zdraví a síle. A tak naše počínání má být tou nejlepší hrou, aby se poznalo, že jsme křesťané. A tak se pozná, zda jsme opravdu uzdravili rány a zůstáváme jednotní.

A *poslední dějství* probíhá v režii ředitele divadla, aby vše dobře dopadlo. Poté, když vše pro nás připravil, jak řekl Jozue; po vykoupení, které nám připomíná Petr. Mistr, který vše řídí a připravil tak, aby to fungovalo, poté, co se on sám modlil, jak čteme v první části oddílu z Janova evangelia, se modlí za nás. Dal nám všechno, aby velké divadlo života dále pokračovalo, divadlo, v němž jsme jak herci, tak činy.

Povšimněme si však, přátelé, že Ježíš nám v tomto oddílu nepřikazuje "Spojte se a srovnejte vzájemné vztahy", nýbrž směřuje modlitbu k Otci, abychom "jedno byli". Ježíš s přesvědčením vyjadřuje přání, abychom zůstávali jednotní, protože ten zlý, kníže temnoty, na nás číhá a může způsobit, abychom jednali zle, a jednáme-li zle, ona jednota, po níž toužíme, od usmířené různosti, se každým dnem vzdaluje. Není ovšem nemožná, avšak nevyhnutelně pak přicházejí zklamání a sklony k cestě zpět. Avšak nic z toho by se nemělo stát důvodem k rezignaci. Neexistuje žádná alternativa k ekumenismu, drazí bratři a sestry. Ekumenismus odpovídá vůli Páně, vyjádřené v Jeho velekněžské modlitbě za jednotu, a tak je nezpochybnitelným úkolem.

Tyto momenty požehnání, které nám Bůh dává, tyto dny, které jsme prožili společně, společně slavená liturgie jsou viditelnými znameními Kristovy církve, na kterou Ježíš ve své modlitbě myslí. Prosí za nás, přimlouvá se za nás před Otcem, abychom nepřišli o roli, kterou jednomu každému z nás v onom díle přidělil.

Takže, milé sestry a milí bratři, chceme-li být věrnými následovníky Nazaretského, vydejme o tom upřímné, pokorné a přesvědčivé svědectví.

A tak: Herci obrácení, záchránění + Skutečné a upřímné dílo + Upřímné, hodnověrné činy = Cesty Jednoty, provázené smířením. Amen

Ze španělštiny přeložil Jiří Nečas

Za pomoc při překladu děkuji sl. Leoně Borské

JNe

Originál

*Josua 24,13-15;
1. Petrus 1,17-25.2,1-2;
Johannes 17,6-11.13-19.*

**Predicación Liturgia de Lima
Congreso IEF, Praga 2015**

Andrés Valencia P.

Queridos amigos y amigos.

Estos textos que hemos escuchado, podemos percibirlos en tres Actos, como una Obra de Teatro. Por tanto, os invitaré a tener este momento de reflexión situándonos en un teatro. Un teatro donde se narra la vida misma, nuestras vidas. Teatro no en el sentido de una vida caricaturesca o pantomima, sino en el sentido de la experiencia y drama que puede tener la vida misma.

Primer acto: se nos ha transmitido y manifestado todo lo que necesitamos, así nos ha revelado el libro de Josue. Es decir se nos ha dado todo y todo bueno, lo mejor. Lo que da la impresión que todo esta bien, todo perfecto, todo preparado, no necesitamos nada más, todo está hecho para que comencemos actuar. Pero se nos escapa un gran detalle, la Libertad, al mismo tiempo que está todo preparado, se nos concede también la Libertad para actuar: entre actuar bien o actuar mal, olvidando por completo el guión. Esta situación en la vida

nos lleva a: elegir entre respetar y servir al Señor con fidelidad, perfección y compromiso; o servir a los dioses, que parece más fácil ésta opción. Pues Josue nos invita a elegir qué queremos hacer, cómo queremos actuar. Nos invita entrar en nuestro interior y buscar nuevos caminos, nos invita a decidir y con ello a asumir responsabilidades. Por tanto, acto- escena- acción.

En este sentido entramos en el segundo Acto de la obra: parece ser que no lo hemos hecho mucho muy bien y Pedro nos da la alegría de que hemos sido rescatados, es decir, rescatados de escoger un camino que no es el del Señor. Pero lo que estamos aquí queremos escoger el buen camino, para tener una vida nueva. Camino exigente el de los cristianos que queremos y pedimos la unidad entre nosotros, porque no hemos escogido un camino con bienes precederos como el oro o la plata, sino un camino de rescatados por la sangre de Cristo, una sangre que purifica, sangre que no es en vano. Como no es en vano la sangre de tantos cristianos mártires perseguidos, llamados por el papa Francisco "mártires del ecumenismo". Estos terribles acontecimiento nos han unido como cristianos para denunciarlos y condenarlos. Este ecumenismo de los mártires confirma la convicción de la Iglesia primitiva, expresada en Tertuliano: "de que la sangre de los mártires es semilla de nuevos cristianos". Como unirnos también para sanar las heridas de sangre que vemos en tantos mujeres y hombres que intentan venir a Europa para una mejor vida y en lugar de curar las heridas parece que dejamos que desangre; como la sangre que derraman cuantos conciudadanos europeos que sobreviven a sus heridas solo por nuestra caridad y no por el sincero sentido de humanidad, igualdad y dignidad.

Queridos amigas y amigos, vivimos tiempos de un cristianismo y ecumenismo de la sangre. Parece que estas son las cuestiones de "este mundo", a la que se refería Jesús en el texto de Juan, "están en este mundo, pero el mundo les odia". Como cristianos, debemos vivir en la esperanza de que la sangre de los mártires de nuestra época se convierta un día en semilla de unidad plena del Cuerpo de Cristo.

Estos hechos, querido hermanos deben ayudarnos a la reflexión interior, como recordaba Pedro en su carta: vivir una fraternidad sincera, un amor entrañable que refleje que hemos nacido de nuevo de la palabra viva y eterna de Dios. Así, nos pide que rechacemos toda clase de hipocresía, engaño, envidia. Que busquemos la leche espiritual no adulterada y así podamos alimentarnos y crecer sanos y fuertes. Por tanto nuestra Acción ha de ser la mejor actuación, que se nos reconozca que somos cristianos. Y se nos reconocerá si verdaderamente hemos sanado las heridas y permanecemos unidos.

Y el último acto, es dado e impulsado por el director del teatro, para que todo vaya bien. Después de haber preparado todo para nosotros, como decía Josue; de este rescate que nos recordaba Pedro. El maestro que todo dirige y ha preparado para que funcione, después de orar por él mismo, como dice la primera parte de este capítulo de Juan, Ora por nosotros. Él nos ha confiado todo para que el gran teatro de la Vida siga adelante; somos los Actores y las Acciones. Pero fijaros amigas y amigos, Jesús en este pasaje no nos ordenó: "Uníos y poneos de acuerdo", más bien dirigió una oración al Padre, para que Seamos Uno. Entonces aparece con convicción este deseo de Jesús que nos mantengamos unidos, porque el maligno: el príncipe de las tinieblas nos acecha y puede hacer que actuemos mal, y si lo hacemos mal, ésta unidad que anhelamos, desde una diversidad reconciliada, se verá cada día más lejana. Pero no imposible, más aún resulta inevitable experimentar desilusiones y tendencias a la regresión. Con todo, nada de esto debe construir un motivo para la resignación. Es más, no hay alternativa al ecumenismo queridos hermanos. El ecumenismo corresponde a la voluntad del Señor y a su oración sacerdotal por la unidad, por tanto, es una tarea improrrogable.

Estos momentos de bendición que Dios nos regala, estos días que pasamos juntos, celebrando, la liturgia, son signos visibles de la iglesia de Cristo, a la cual hace referencia Jesús en su oración. Pide por nosotros, intercede por nosotros ante el Padre para que no perdamos el papel/rol que a cada uno se nos ha dado en esta obra.

Por tanto queridos hermanos, si queremos ser fieles seguidores del Nazareno, demos un sincero, humilde y convencido testimonio de ello.

Por tanto: Actores Convertidos, rescatados + Obra sincera y real + Acción que nos hace dignos = Caminos de Unidad reconciliada. Amén.